

Planet Pulp

17. årgang | Nr. 183 | januar '21

(<http://www.planetpulp.dk/>)

Søg...

13. november 2014

Jacob Krogsøe (<http://www.planetpulp.dk/author/jacob/>)

Ingen kommentarer

Synes godt i

Interstellar

Film må gerne forføre. Meget gerne. Interstellar er en ambitiøs, smuk, rørende og meget fantastisk science fiction-film. En film der – som stor kunst – skiller vandene, og en film jeg ikke vil tøve med at kalde et mesterværk.

(http://www.planetpulp.dk/billeder/film/interstellar/interstellar_plakat_stor.jpg) Vores tids Hitchcock. En kæmpe mindfucker. En talentfuld instruktør. Ja, kært barn har mange evner. Med **Interstellar** har Christopher Nolan skabt sin til dato bedste film og den bedste science fiction-film siden **Contact** (1997).

Jorden er på røven

Jorden er i store problemer. Faktisk så store, at vi må lede efter andre planeter, vi kan bo på. Landmanden Cooper har også store drømme, der ikke er blevet forløst. Han er tidligere astronaut, men omstændighederne på Jorden har fjernet hans muligheder for at udforske. Nu passer han bare tingene.

Under mystiske omstændigheder finder Cooper og datteren frem til NASA, der lever en hemmelig tilværelse, men hvor man har store planer for at redde menneskeheden. Cooper kommer med på den mission, der skal rejse igennem et sort hul for at finde en planet, som den truede menneskerace kan flytte til.

Han lader sine to børn blive tilbage på gården, hvor også hans svigerfar bor, og så går rejsen ellers mod stjernerne, hvor der er i bedste Nolan-stil leges med vores forventninger om, hvad der nu kommer til at ske.

Og ellers ikke mere om handlingen her.

At læse en film

Stor kunst deler vandene. En kliché, men ikke desto mindre en kliché, der ganske rammende beskriver de forskellige måder, hvorpå kritikere og filmentusiaster har grebet **Interstellar** an. Nogen kalder den et mesterværk, andre en fornærmelse mod science fiction-genren. Nogen kaster sig ud i den klassiske øvelse, hvor man forsøger at skille filmen ad for at hjælpe sin egen argumentation.

Og ja, filmen har nogle problemer og ja, man kan, som mange allerede har gjort, lave et langt og nådesløst angreb på de videnskabelige aspekter i filmen. Men det fortæller mere om de mennesker, der ynder at tilspidse deres kommentarer på den måde, end det fortæller om selve filmen.

De fleste film, specielt inden for science fiction-genren, kan angribes på den måde. Også en tv-serie som **1864** (2014) uden at jeg ellers på nogen områder vil sammenligne de to værker. Nogen gange glemmer man bare, at der også er et "fiction" tilknyttet "science" i science fiction – på samme måde som **1864** ikke er en dokumentarserie.

For mig handler det meget om begrebet "forførelse". Om man vil lade filmen rive én med. Det gjorde jeg. Jeg lod mig forføre og rive med. Ikke fordi jeg ville, men fordi filmen kunne. Og der er en forskel. Og hvor **Interstellars** kritikere remser det ene problem op efter det andet, vender jeg den anden kind til.

Jeg ser slet ikke de samme problemer. Langt fra. Og det er ikke fordi jeg er dum, men fordi filmens videnskabelige elementer fungerer ganske fremragende, fordi filmen netop har formået at forføre mig. Det er det, stor fiktion og filmkunst kan gøre. Hvis der var tale om ren videnskab, havde jeg snuppet en fagbog ned fra hylden. For mig er filmens problem, at den bliver en anelse for lang. Og det er et klassisk Nolan-problem.

Dermed ikke sagt, at man ikke kan kritisere de videnskabelige problemer. Nogen har i deres kritik åbnet et sort hul, der er i deres objektiv suger alle filmens positive elementer ud. Og det er naturligvis en helt legitim fremgangsmåde for dem, da de netop ikke er blevet forført; da den mulige kærlighed til filmen er blevet til had, hvor kritikerne ikke forstår, hvorfor vi andre ikke kan se det samme som dem.

Men kære venner, det er fordi vi er forelsket. Dermed ikke sagt, at jeg vil se det negative lys, når den umiddelbare forelskelse har lagt sig: Jeg er ganske sikker på, at mit og **Interstellars** forhold kommer til at blive stærkere over årene, og det er ikke fordi jeg er naiv, men fordi filmen er en total oplevelse, der både taler til mine følelser og mit intellekt.

Det er også noget grundlæggende ved både filmmediet og science fiction-genren, der kommer på spil her: For mig er en film nemlig netop ikke en fagbog. Langt fra. Og for mig skal god science fiction heller ikke nødvendigvis være eksakt videnskab. Det kommer meget an på den enkelte film.

Sidste år så vi i **Gravity** (2013) en film, der scorede højt på science-delen, men hvor fiktionsdelen virkede påklaret. I **Interstellar** er der noget helt andet på spil. Her sigter Nolan højere: Han vil dybest set fortælle en historie om at være menneske. På godt og ondt. Og her udnytter han elementer af genren, som mange film overser, da det netop ikke kun er videnskab, der er tale om.

For mig kommer videnskaben til at fremstå stærkere, når den sættes i en kontekst, hvor jeg kan mærke passion og fortælling. Og det kan jeg i **Interstellar** i den grad, at det giver mig gåsehud, når jeg bare tænker på filmen.

Narrefisse eller ægte kærlighed?

Når man ser en film, kan man blive forført. Som du kan blive det af en smuk kvinde eller mand. Det er ikke nødvendigvis rationelt, men en stor del af filmmediet er jo netop også følelser. For mig er **Interstellar** samtidig også en meget intelligent film, hvor Nolan måske ikke er den store videnskabsmand (det har han haft folk ansat til), men hvor han viser sig som en sand troldmand ud i filmmediet à la Hollywood. Det kan også få folk til at stå af, hvilket også er fint.

Interstellar er noget af det mest smukke og ambitiøse, som Hollywood har spyttet ud i mange år. Nolan er gået *all in*, ambitionerne er tårnhøje, følelserne store. Men selvom konstruktionen ikke er perfekt, vakler Nolan aldrig i sin udførsel. Hvor hans film ofte kan være kolde, med **Inception** (<http://www.planetpulp.dk/?p=15835>) (2010) som et godt eksempel, føles **Interstellar** både ægte og meget menneskelig.

Dybest set gør den dét, som god science fiction i mine øjne bør gøre: Der er fokus på det ukendte, på at udforske, på det at være menneske og på teknologien.

Men jeg forstår som sagt også godt kritikerne. For hvis man ikke hopper på skibet, og hvis man lader sig forføre af kritiske ryster – andres og sine egne – så brydes illusionen. Og så falder rumskibet til jorden med et stort brag.

Viser biograffilmens eksistensgrundlag

En sjov detalje er så, at de fleste science fiction-nørder har deres kæpheste, eller forførrerske, som sikkert også ville kunne skilles ad på samme måde, som de skiller **Interstellar** ad på. Jeg har ikke noget problem med personlig smag, og at man ikke kan lide **Interstellar**. Min harme bliver dog vakt til live, når man forsøger at sige, at **Interstellar** er en dum film. At den fejler både menneskeligt og videnskabeligt. Og at man er dum, hvis man kan se gennem fingre med videnskabelige aspekter.

Dens succes er jo netop, at den forener det menneskelige med videnskaben. Og den bliver også mere end det. Den er en unik filmoplevelse i en tid, hvor tv-serierne har taget patent på kvaliteten. Her kommer **Interstellar** med brystkassen skudt frem og viser, hvorfor biograffilmen har sit eksistensgrundlag med én lang fortælling i en total oplevelse, filmisk orgasme om man vil det.

Udover de tekniske kvaliteter og de i mine øjne fremragende science fiction-elementer, så er filmen også ekstremt rørende. Det skyldes måske, at jeg selv er far, men hele idéen med faderen, der rejser væk fra sine børn i håbet om at redde dem, og at han lover at komme tilbage igen, ramte mig som et godstog. Udover selve det fantastiske med pionertanken, om at udforske verdensrummet og finde en sikker havn for menneskeheden, så er filmen også i det små meget rørende. For ikke at sige tårefremkaldende. Men som sagt: Hvis man ikke er hoppet på projektet, vil disse scener fremstå patetiske og ligegyldige.

Vaskebrættet og mesterværket

Og midt i det hele har vi så vaskebrættet, den gode Matthew David McConaughey, der i løbet af de seneste par år har fundet tilbage til den storform, vi allerede så i 1990'erne i film som **A Time to Kill** (1996) og **Contact** – og netop **Contact** er jo en fremragende science fiction-film, hvor far/datter-forholdet også spiller en afgørende rolle.

McConaughey er fremragende som Cooper, og han får generelt fint modspil fra sine kollegaer. Og så er filmen også spækket med humor, og jeg er pjattet med robotterne. Så er det sagt. Og der er masser af andre lækkerier, jeg slet ikke er kommet ind på i denne anmeldelse, som har måske har taget karakter af et forsvar for at lade sig forføre.

Ja, stor kunst deler som sagt vandene. Og det er dejligt. **Interstellar** er som sagt ikke nogen perfekt film, men mine seks stjerner skal også ses i lyset af det mod, som Nolan udviser. Og de ambitioner. Og at jeg blev forført, som jeg ikke er blevet i lang tid. Tak for det og tak til **Interstellar**.

Titel: Interstellar

Instruktør: Christopher Nolan

Manuskript: Christopher Nolan og Jonathan Nolan

Cast: Matthew McConaughey (Copper), Anne Hathaway (Amelia Brand), Wes Bentley (Doyle), David Gyasi (Romilly)

Producere: Christopher Nolan (producer), Lynda Obst (producer), Emma Thomas (producer), Jordan Goldberg (executive producer), Jake Myers (executive producer), Kip Thorne (executive producer), Thomas Tull (executive producer)

Foto: Hoyte van Hoytema

Klip: Lee Smith

Musik: Hans Zimmer

Spilletid: 169 minutter

Aspect ratio: 2.35:1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 2014

Produktionsselskaber: Legendary Pictures, Lynda Obst Productions, Paramount Pictures, Syncopy, Warner Bros.

Anmeldt i nr. 109 | 13/11/2014 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=36410)

Stikord: Rummet (<http://www.planetpulp.dk/?p=4305>), Rumskibe (<http://www.planetpulp.dk/?p=4365>)

Jacob Krogsøe (http://www.planetpulp.dk/?page_id=894). Medstifter af Planet Pulp.

Redaktør. Bosiddende i Århus, hvorfra han har færdiggjort sit studie på Film- og

Medievidenskab på KUA. Har desuden taget tillægsuddannelsen på Journalisthøjskolen, og startede den 1. oktober 2011 som mediebibliotekar på Randers Bibliotek. Er født på Fyn og opvokset i Sønderjylland. Har altid haft en stor passion for film, helt tilbage fra da han så film

i sine bedsteforældres biograf i Hesselager. **Maltin's Film Guide [..]** (http://www.planetpulp.dk/?page_id=894)

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med

Kommentar